

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, Sesja 17, Zjednoczenie z Chrystusem w Pawle, Bycie w Ojcu i Synu, Obrazy i Tematy

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauka o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 17, Zjednoczenie z Chrystusem w Pawle, Bycie w Ojcu i Synu, Udział w narracji Jezusa, Obrazy i tematy, Ciało, Świątynia i Małżeństwo.

Witamy na naszym kolejnym wykładzie o zjednoczeniu z Chrystusem w Pawle.

Prośmy Boga o pomoc. Drogi Ojczy, dziękujemy Ci za wybranie nas w Chrystusie przed wiecznymi wiekami. Dziękujemy Ci, Panie Jezu, za Twoją śmierć i zmartwychwstanie na naszym miejscu w pierwszym wieku.

Dziękujemy Ci, Duchu Boży, za połączenie nas z Chrystusem, aby On mógł być nasz, a my mogliśmy być jego, a my mogliśmy otrzymać wszystkie jego zbawcze korzyści. Daj nam wgląd w te korzyści, modlimy się, przez Jezusa Chrystusa, pośrednika. Amen.

Studiujemy Pawła i niektóre z jego idei pod kątem jego języka i literatury, i dochodzimy do mało znanego użycia języka in Christ w listach do Tesaloniczan, będącego w Ojcu i Synu. 1 Tesaloniczan 1:1 czyta, Paweł, Sylwan i Tymoteusz, do kościoła Tesaloniczan, w Bogu Ojcu, w Panu Jezusie Chrystusie, pokój wam, łaska wam i pokój. A 2 Tesaloniczan 1, pierwsze dwa wersety, czytają w bardzo podobny sposób, Paweł, Sylwan i Tymoteusz, do kościoła Tesaloniczan, w Bogu Ojcu naszym i Panu Jezusie Chrystusie.

Łaska wam i pokój od Boga Ojca naszego i Pana Jezusa Chrystusa. Po uwzględnieniu Sylwana i Tymoteusza, towarzyszy Pawła w planowaniu kościoła w Tesalonice, jako współnadawców tego listu, Paweł opisuje ten kościół w wyjątkowy sposób. Tylko w tych dwóch miejscach w swoich listach opisuje wierzących jako, cytuję, w Boga Ojca i Pana Jezusa Chrystusa, bliski cytat, gdzie przyimek występuje zarówno z Ojcem, jak i Synem.

To wyjątkowe zjawisko wywołało różne reakcje. Niektórzy odrzucili możliwość, że Paweł pisze o zjednoczeniu z Ojcem i Synem jako nie-Pawłowym. Lepiej jednak pozwolić, aby same listy zdefiniowały, kim jest Paweł, a kim nie jest Pawłowy.

Dla mnie jest oczywiste, że Paweł używa w Chrystusie języka zarówno Ojca, jak i Syna. W pierwszym wersecie każdego listu do Tesaloniczan, a właściwie w pierwszych

dwóch wersetach drugiego listu, FF Bruce zgadza się, że skoro cytat, w Panu Jezusie Chrystusie, oznacza tutaj zjednoczenie z Chrystusem, to w Bogu Ojcu należy rozumieć w ten sam sposób. Komentarz Bruce'a do 1 i 2 Listu do Tesaloniczan.

Rozumowanie Bruce'a przekonuje mnie i innych, w tym Gene'a Greena, Gordona Fee i Leona Morrisa, w ich komentarzach do listów do Tesaloniczan. Niemniej jednak musimy uznać wyjątkowość słów otwierających Pawła w jego dwóch listach do Tesaloniczan. Fee, mówiąc o 2 Tesaloniczanach, jest dokładny.

„Paweł powtórzył tutaj unikalną cechę, którą można znaleźć gdzie indziej tylko w 1 Liście do Tesaloniczan, polegającą na określeniu kościoła jako istniejącego jednocześnie w Bogu Ojcu i Panu Jezusie Chrystusie. Pierwsze wersety obu listów do Tesaloniczan wpływają na nasze rozumienie zjednoczenia z Chrystusem. Jak wyjaśnia Gene Green, Kościół Tesaloniczan znajduje swoją unikalną tożsamość w swoim zjednoczeniu lub relacji z Bogiem Ojcem i wywyższonym Panem Jezusem”.

W tych wersetach Paweł naucza doktryny zjednoczenia z Bogiem Ojcem i jego Chrystusem. Z charakterystycznym gatunkiem i idiomem Paweł nakłada się na naukę Jana w modlitwie Jezusa w imieniu wierzących w Jana 17.

Sprawozdanie Jana o słowach Jezusa do Ojca, aby i oni byli w nas, wierzących, werset 21, jest podobne do listu Pawła, Kościoła Tesaloniczan w Bogu naszym Ojcu i Panu Jezusie Chrystusie. Obaj mają wzniosły pogląd na zjednoczenie chrześcijan z Bóstwem, który powinien nas zarówno pokornieć, jak i zadziwić. Zdumiewające jest, że Bóg wyraża swoją miłość do swojego ludu, łącząc go z Ojcem i Synem.

A jako teolog systematyczny nie mogę nie dodać i Ducha. Udział w narracji Jezusa to kolejna cecha charakterystyczna Pawła. Paweł naucza, że chrześcijanie biorą udział w historii Jezusa, co jest unikatowe w Piśmie Świętym.

Nie uczestniczą w każdym aspekcie jego opowieści. Nie wcielają się w niego, nie żyją bezgrzesznym życiem z nim, nie wylewają z nim Ducha ani nie wstawiają się za nim. Ale dzielą wiele z jego odkupieńczych doświadczeń.

Dokładniej rzecz biorąc, umierają z nim, są z nim pochowani, z nim wskrzeszeni, wstępują z nim do nieba, zasiadają z nim w niebie i, co zadziwiające, w pewnym sensie, nawet powrócą z nim. Wniosek z badania uczestnictwa w narracji Jezusa w listach Pawła. Paweł naucza, że gdy wierzący w Chrystusa są zjednoczeni z nim przez wiarę, uczestniczą w jego historii.

Są z Nim zjednoczeni we wszystkim, od Jego śmierci do Jego drugiego przyjścia i dalej. Ten temat pojawia się w co najmniej 12 tekstach — Rzymian 6:1 do 14.

Rzymian 7:4-6. Rzymian 8:15-19. 2 Koryntian 4:8-14. Galatów 2:17-20.

List do Efezjan 2 :4 do 10. List do Filipian 3:8 do 11. List do Kolosan 2:11 do 15 i 2:20 do 2:23. List do Kolosan 3:1 do 4:1, 1 List do Tesaloniczan 5:9 i 10. I 2 List do Tymoteusza 2:11 do 13.

Na wypadek, gdyby ktoś chciał powtórzenia. Rzymian 6:1 do 14. Rzymian 7:4 do 6. I 8:15 do 19. 2 Koryntian 4:8 do 14. Galatów 2:17 do 20. Efezjan 2:4 do 10. Filipian 3:8 do 11. Fragmenty z Kolosan 2:11 do 15. 2:20 do 23. 3:1 do 4:1 1 Tesaloniczan 5:9 i 10 i 2 Tymoteusza 2:11 do 13.

Chrześcijanie uczestniczą w wielu wydarzeniach w narracji Jezusa , w tym w jego cierpieniu. Rzymian 8:17. Filipian 3:10. Jego śmierć — Rzymian 6:3 i wiele innych tekstów. Rzymian 6:3, 6, 8 i 7:4. I przestanę podawać te fragmenty. Jest ich zbyt wiele.

Jego pochówek. Rzymian 6:4. Kolosan 2:12. Mają udział w byciu ożywionym z Chrystusem. Efezjan 2:5. Kolosan 2:13. Mają udział w Jego życiu, rozumianym jako życie wieczne. 1 Tesaloniczan 5:10. 2 Tymoteusza 2:11. Mają udział w zmartwychwstaniu Jezusa. Rzymian 6:4 i 5:8, 7:4, itd.

Mają udział w zasiadaniu w niebie. Tylko Efezjan 2:6. Mają udział w ukryciu w Bogu. Tylko Kolosan 3:3. Mają udział w jego powrocie. Kolosan 3:4. Rzymian 8:19. Będą mieć udział w jego chwale. Rzymian 8:17.

I będą dzielić jego panowanie. 2 Tymoteusza 2:12.

Mówisz, czekaj chwilę. To więcej wydarzeń niż wymieniłeś. Cóż, Paweł używa nakładających się słów, aby przekazać cztery różne aspekty swojej historii. Tak więc cierpienie, śmierć i pochówek mówią o śmierci współukrzyżowania z Chrystusem.

Ożywienie, życie i zmartwychwstanie mówią o byciu połączonym ze zmartwychwstaniem Chrystusa. Bycie zasiadającym w niebie i bycie ukrytym w Bogu, oba mówią o zasiadaniu w niebie z Jezusem. A wszystkie te trzy obrazy mówią o Jego drugim przyjściu, Jego powrocie, Jego chwale, Jego panowaniu.

Paweł naucza zatem, że wierzący uczestniczą we wszystkim, od cierpienia Chrystusa do Jego drugiego przyjścia i panowania. Dzieje się tak, ponieważ uczestniczymy w Nim. Będąc z Nim duchowo zjednoczeni, uczestniczymy w Jego historii.

Jego historia, jakby, staje się naszą historią. Kilka zastrzeżeń jest na miejscu. Nie dzielimy jego wcielenia.

Stanie się Synem Człowieczym przez Syna Bożego jest wyjątkowe i niepowtarzalne. Nie mamy też udziału w Jego bezgrzesznym życiu, chociaż jego skutki są nam

przypisywane w usprawiedliwieniu, 2 Koryntian 5:21. Nie mamy udziału w Jego wylaniu Ducha Świętego w Pięćdziesiątnicę. To jest wyjątkowe i niepowtarzalne wydarzenie dokonane przez Jezusa.

Nie uczestniczymy również w jego wstawiennictwie, gdy modli się za nas i przedstawia swoje skończone dzieło w niebiańskiej obecności Ojca. Te wydarzenia Chrystusa są tylko jego i nie są dzielone. Jeśli nie uczestniczymy w jego bezgrzesznym życiu, pojawia się pytanie, do czego odnosi się jego cierpienie w tabeli, którą właśnie ci przekazałem, i w tekście, na którym się opiera? Cierpimy z nim.

Czy to nie odnosi się do jego cierpienia trwającego całe życie? Zamiast tego odnosi się do zjednoczenia z Chrystusem w Jego ukrzyżowaniu i w rezultacie cierpienia w życiu chrześcijańskim. To jest ta sama idea, do której Paweł odnosi się w Kolosan 1:24,25, chociaż nie używa języka zjednoczenia z Chrystusem. Cytat: Teraz raduję się w cierpieniach moich dla was i w ciele moim uzupełniam to, czego brakuje cierpieniom Chrystusa dla ciała jego, to jest kościoła, którego stałem się sługą.

Paweł mówi, że cierpi dla Chrystusa i z Chrystusem, ale oczywiście uznaje i wszędzie głosi, że cierpienia Chrystusa są wyjątkowe, ponieważ są odkupieńcze. Cierpienia Pawła i innych wierzących nie są odkupieńcze, ale są częścią tego, co oznacza bycie złączonym z Chrystusem w Jego śmierci, a zatem w naszym chrześcijańskim życiu. Tak więc nasze zjednoczenie z Chrystusem, wydarzenia zbawcze, rozpoczęły się cierpieniami na krzyżu i zakończyły Jego powrotem i panowaniem.

Jak powiedzieliśmy wcześniej, Kolosan 3:4 przypisuje wierzącym drugie przyjście, że tak powiem. Mówię tak, bo tylko Chrystus jest odkupicielem, a my jesteśmy odkupieni. Niemniej jednak nasza jedność z nim jest tak intymna, ostateczna i trwała, że istnieje sens, w którym powrócimy i będziemy panować z nim.

Dzieje się tak, ponieważ nasza tożsamość i istnienie są związane z Nim i naszą jednością z Nim. Innymi słowy, nasza prawdziwa tożsamość jako Jego synów lub córek jest teraz ujawniona tylko częściowo. Jednak w tym dniu, kiedy Chrystus powróci, zostanie ona w pełni ujawniona.

Albo, by użyć cytatu Pawła, uważam, że cierpienia obecnego czasu nie są warte porównania z chwałą, która ma się nam objawić. Bo stworzenie z utęsknieniem oczekuje objawienia się synów Bożych, Rzymian 8, 18 i 19. Zostaniemy tylko objawieni, tylko otrzymamy objawienie, kolejne słowo odnoszące się do drugiego przyjścia i to, którego Paweł faktycznie używa w Rzymian 8:18 i 19.

Objawienie otrzymamy tylko wtedy, gdy Jezus otrzyma swoje objawienie w swoim powrocie. Nieprzypadkowo Rzymian 8:18 odnosi się do chwały, która ma być objawiona nam lub w nas. Kolosan 3:4 mówi to samo.

Kiedy Chrystus, który jest twoim życiem, ukaze się, wtedy i ty ukazesz się z nim w chwale. Zjednoczenie z Chrystusem w Jego drugim przyjsciu jest nierozdzielnie związane z uwielbieniem. Jaki jest rezultat nauczania Pawła, że uczestniczymy w narracji Chrystusa? Mocno komunikuje, że odkupieńcze czyny Chrystusa są jedynym antidotum na truciznę grzechu.

Ogółem jest dziewięć odkupieńczych uczynków, dwa podstawowe warunki wstępne, wcielenie Chrystusa w bezgrzesznym życiu, serce i dusza jego odkupieńczego osiągnięcia, jego śmierć i zmartwychwstanie oraz pięć podstawowych rezultatów jego krzyża i pustego grobu, jego wniebowstąpienie, sesja, danie ducha, wstawiennictwo i powrót. To jest zasadniczo zarys mojej książki, *Redemption Accomplished by the Son, the Work of Christ*. Zajmuje się dziewięcioma odkupieńczymi uczynkami Chrystusa, a następnie sześcioma biblijnymi obrazami, głównymi, które interpretują te uczynki, takimi jak odkupienie, pojednanie, zastępcza kara, zwycięstwo i tak dalej.

Musimy to dobrze zrozumieć. Centrum jego zbawczego osiągnięcia jest jego śmierć i zmartwychwstanie. Śmierć i zmartwychwstanie Jezusa są jedynym lekarstwem na chorobę grzechu.

To prawda we wszystkich aspektach grzechu, z wynikami przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Krzyż Chrystusa i pusty grób uratowały nas od kary za grzech w usprawiedliwieniu, które jest podzbiorem zjednoczenia z Chrystusem. Cytat, nie ma zatem teraz żadnego potępienia, przeciwieństwa usprawiedliwienia, dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie, Rzymian 8:1. Potępienie jest Pawłowym przeciwieństwem usprawiedliwienia.

Ta ostatnia jest Bożą deklaracją sprawiedliwości opartą na zadośćuczynieniu Chrystusa, opartą na sprawiedliwości Chrystusa w Jego życiu i śmierci. Potępienie jest Bożą deklaracją sądu opartą na myślach, słowach i czynach grzeszników. Usprawiedliwienie i potępienie są werdyktami sędziego w dniu ostatecznym.

Ale na mocy wzoru „jeszcze nie”, te werdykty są ogłaszane z wyprzedzeniem w oparciu o relację danej osoby z Chrystusem. Oczywiście słowa z Rzymian 8.1 odnoszą się tylko do tych, którzy zaufali prześląganu i sprawiedliwości Chrystusa dla ich pozycji przed Bogiem, Rzymian 3:25, 26, Rzymian 5:18, 19. Tak więc, jeśli chodzi o przeszłość, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa są podstawą dla Boga, który nas ratuje od kary za grzech w usprawiedliwieniu. Jeśli chodzi o teraźniejszość, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa ratują nas od mocy grzechu w postępującym uświęceniu, które, podobnie jak usprawiedliwienie, jest podzbiorem zjednoczenia z Chrystusem.

Rzymian 6:4. Zostaliśmy więc pogrzebani z nim przez chrzest w śmierć, abyśmy jak Chrystus został wskrzeszony z martwych przez chwałę Ojca, tak i my mogliśmy

chodzić w nowości życia. Jeśli Bóg zbawił nas przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa od przeszłych skutków grzechu, czyli kary za grzech w usprawiedliwieniu, i jeśli nadal zbawia nas w teraźniejszości, przezwyciężając moc grzechu przez śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, zadośćuczynienie Zbawiciela i zmartwychwstałe życie zbawią nas od obecności grzechu w przyszłości w uwielbieniu i ostatecznym uświęceniu, które, jak zgadłeś, są podzbiorami zjednoczenia z Chrystusem. Od tego czasu zostaliśmy usprawiedliwieni przez jego krew.

Rzymian 5:9. Tym bardziej będziemy przez niego zbawieni od gniewu Bożego. A potem przechodzimy do wersetu 10. Bo jeśli będąc wrogami, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Jego Syna, tym bardziej teraz, niż jesteśmy pojednani, będziemy zbawieni przez Jego życie.

Tak więc, będąc zjednoczeni z odkupieńczymi czynami Jezusa, centrum tego jest to, że jesteśmy zjednoczeni z Jego śmiercią i zmartwychwstaniem, a one są Bożym antidotum na straszliwą truciznę grzechu we wszystkich jego wymiarach, przeszłym, teraźniejszym i przyszłym. Śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa są antidotum na przeszłą karę za grzech, na obecną dominację lub tyranie grzechu i jego moc, na przyszłą samą obecność grzechu, a odpowiednio w usprawiedliwieniu, postępującym uświęceniu, a następnie ostatecznym uwielbieniu i ostatecznym uświęceniu, to dzieło Chrystusa umierającego i zmartwychwstającego obala werdykt, moc i obecność grzechu. I, jak powiedziałem, gdy zajmowaliśmy się każdym z nich, ważne jest, aby nie stracić z oczu faktu, że usprawiedliwienie, postępujące uświęcenie i uwielbienie są podzbiorami zjednoczenia z Chrystusem.

Kiedy zatem mówimy, że śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa są jedyną odpowiedzią na grzech, mamy na myśli zjednoczenie z Jego synem. Zjednoczenie z Chrystusem jest innym sposobem mówienia o zastosowaniu zbawienia, które jest zbawieniem, którym jest śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, i więcej — Zjednoczenie z Chrystusem, następne w Pawle, obrazy i tematy.

Należą do nich ciało Chrystusa, świątynia, małżeństwo, nowe ubranie, a następnie nie obraz, ale temat, wypełniony do całej pełni. Co Biblia ma na myśli, gdy mówi, że wierzący są wypełnieni do całej pełni Boga? Innym tematem jest zamieszkiwanie, o którym mówiliśmy już wiele razy, ale który chcemy połączyć — Zjednoczenie z Chrystusem, w Pawle, obrazy i tematy.

Tutaj badamy sześć kolejnych obrazów i tematów. Przeszliśmy przez reprezentatywny wybór tekstów Pawła o zjednoczeniu z Chrystusem. Następnie cofnęliśmy się i pomyśleliśmy o jego pomysłach pod kątem jego języka i literatury.

Teraz przyjrzymy się jego obrazom i innym pomysłom, które nie pasują do nagłówka obrazu. Konkretnie, ciało Chrystusa, świątynia Ducha Świętego, małżeństwo, nowe

ubranie, napełnienie do całej pełni Boga i zamieszkanie w ciele Chrystusa. Paweł wielokrotnie wykorzystuje ten obraz, jeden ze swoich ulubionych obrazów kościoła.

Rzymian 12:4 i 5. 1 Koryntian 6:15 i 16. 1 Koryntian 12:12 do 27. Efezjan 4:4 do 6, 11 i 12, 15 i 16. Efezjan 5:23 i 29 do 30. Kolosan 1:18. Kolosan 1:24. Kolosan 2:18, 19. I Kolosan 3:15. Na wypadek, gdyby ktoś chciał je zapisać na pewno, Rzymian 12:4 i 5. 1 Koryntian 6:15 i 16. 12:12 do 27. Efezjan 4:4 do 6, 11 do 12, 15, 16. 5:23. 5:29 do 30. Kolosan 1:18. 1:24. 2:18, 19 i 3:15.

Obraz ciała Chrystusa potężnie komunikuje zjednoczenie z Chrystusem na wiele teologicznych i praktycznych sposobów.

Głowa i chrystologia. Chrystus jest głową swojego ciała, kościoła. Kolosan 1:18.

Obraz głowy-ciała jest organiczny i oznacza jedność między Chrystusem a nami. On jest głową kościoła, jego źródłem życia. Tutaj Kolosan 1:18.

On jest początkiem, pierwotnym z umarłych. Jest to aluzja do Księgi Rodzaju 1:1, a w poprzedzających wersach Paweł nauczał, że Chrystus jest przez niego, przez Chrystusa wszystko zostało stworzone. I nawet mówi, że wszystko w niebie i na ziemi, ponownie nawiązując do Księgi Rodzaju 1:1.

Tak więc Chrystus był stwórcą wszystkiego, a teraz jest odtwórcą wszystkiego. I nie powinniśmy przegapić tego języka. On jest początkiem, nie na początku Bóg stworzył, ale teraz Chrystus jest początkiem.

Znaczenie jest takie, że jest on początkiem nowego stworzenia Boga. Jako zmartwychwstały daje życie swojemu ludowi. A jako głowa kościoła daje życie kościołowi.

On jest początkiem, pierwotnym z umarłych. Kolosan 1:18. Jako zmartwychwstały, Jezus jest początkiem nowego stworzenia Boga, dawcą wiecznego życia dla swojego ludu.

Ta głowa, przypisanie zwierzchnictwa Chrystusowi, nie tylko mówi o Nim jako o dawcy życia dla swojego ciała, ale także jako o autorytecie. Chrystus, jako głowa, jest najwyższą władzą nad swoim ciałem, swoim ludem i kościołem. Tak więc, zwierzchnictwo oznacza źródło życia i postać autorytetu.

Rzeczywiście, jest on autorytetem jako syn Boży — ciało Chrystusa i jego członkowie. Chrystus jest głową kościoła, jego ciała.

Efezjan 5:23. Porównaj Kolosan 1:18. A wy jesteście ciałem Chrystusa i poszczególnymi jego członkami.

1 Koryntian 12:27. Sama koncepcja ciała Chrystusa wyraża włączenie do niego. Apostoł jasno komunikuje ideę jednego kościoła, po prostu używając zwrotu jedno ciało w Efezjan 4. To jest niezwykle i być może przyjmujemy to za pewnik.

Obraz ciała Chrystusa stał się tak utrwalony i tak powszechny, że Paweł, gdy powtarzał jedność kościoła, mógł po prostu powiedzieć, że jest jedno ciało i jeden duch, tak jak zostaliście powołani do jednej nadziei, która należy do waszego powołania, jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest, jeden Bóg i Ojciec wszystkich, który jest ponad wszystkim i przez wszystkich. Zaczyna swoją listę tymi słowami: jest jedno ciało. Nie mówi jedno ciało Chrystusa, nie mówi jedno ciało Chrystusa, kościół, ponieważ nie musi.

To znaczy, że ciało samo w sobie jest wystarczające. Komunikuje ideę jednego ludu Bożego, organicznie połączonego z Chrystusem, ich głową, źródłem życia i autorytetem. To znaczy, że ciało oznaczające kościół stało się powszechnym chrześcijańskim językiem.

Metafora wierzących jako ciała Chrystusa jest czymś więcej niż metaforą. Kryje się za nią duchowa rzeczywistość. Jesteśmy prawdziwie i duchowo zjednoczeni z Chrystusem.

Na mocy naszego zjednoczenia z Nim, stając się jednym z prostytutką, naucza Paweł, uwikłać Chrystusa w grzech. Łączy on jego członków z prostytutką. Pierwszy List do Koryntian 6.15, który zbadamy bardziej szczegółowo, gdy zajmiemy się metaforą małżeństwa dla zjednoczenia z Chrystusem.

Nadal myślę o ciele Chrystusa, zwierzchnictwie i chrystologii, ciele Chrystusa i jego członkach oraz Duchu Świętym. Paweł używa obrazów chrztu i picia płynu, aby przekazać, że posiadanie ducha jest niezbędne do zjednoczenia z Chrystusem. Chrystus ochrzcił nas, mówi w Pierwszym Liście do Koryntian 12.13, w jednym duchu, w jednym ciele, a my wszyscy zostaliśmy stworzeni, aby pić jednego ducha.

1 Koryntian 12:13. Interpretując razem dwa stwierdzenia w wersecie 13, Champa i Rosner dochodzą do wniosku, cytując, picie lub zanurzanie się w duchu jest doświadczeniem ducha, które jest również określane jako chrzest przez lub ducha tutaj i gdzie indziej, blisko cytuję, ich komentarz do Pierwszego Listu do Koryntian w filarze Nowego Testamentu. Duch Święty jest więzią żywej jedności z Chrystusem, a tym samym z innymi wierzącymi. Duch jest ogniwem, które łączy wierzących z Chrystusem i ze sobą nawzajem w jednym ciele.

Ale jest coś więcej w obrazowaniu ciała. Ma ono funkcję korporacyjną i ma funkcje korporacyjne i pionowe, tak jak nasze członki ciała są częścią nas w naszych ludzkich ciałach, tak wierzący należą do Chrystusa.

Ta metafora jest idealna do nauczania relacji wierzących, członków do Chrystusa, ich głowy. Podkreśla ona korporacyjny aspekt zjednoczenia, ale zawsze opiera się na pionowym aspekcie zjednoczenia z głową, Chrystusem. Korporacyjny i poziomy, tak jak nasze cielesne członki są częścią nas, tak wierzący należą do Chrystusa i do siebie nawzajem.

Ta idea jest również korporacyjna, nawet jako ciało ludzkie, chociaż ma wiele członków o różnych funkcjach, jest nadal jednym ciałem. Tak jest z kościołem, ciałem Chrystusa. Rzymian 12:5 mówi dokładnie to samo.

Paweł zachęca różnych członków ciała Chrystusa z różnymi darami do właściwej służby Panu. Rzymian 12:6 do 8. Paweł omawia współzależność różnych członków ciała w kościele w Rzymian 12:14 do 26. Podsumowując, ci, którzy uważają się za gorszych od swoich bliźnich, są w błędzie.

Każda część ciała jest ważna, ponieważ Chrystus umieścił członki w ciele dokładnie tak, jak chciał. Ponadto, ci, którzy uważają się za lepszych od innych członków ciała, również się mylą, ponieważ, czy zdają sobie z tego sprawę, czy nie, potrzebują innych członków ciała. Rzymian 12:21 do 26.

Więc słowo do tych, którzy myślą, że są gorsi, Rzymian 12:15 do 20. Słowo do tych, którzy myślą, że są lepsi, Rzymian 12:21 do 26. Oczywiście, celem jest promowanie harmonii w kościele, ciele Chrystusa.

Ten obraz, ciało Chrystusa, jest zarówno korporacyjne, jak i indywidualne. Zjednoczenie z Chrystusem jest ogniwem pomiędzy indywidualnym zbawieniem. Jestem połączony z Jezusem, gdy wierzę.

To połączenie między indywidualnym zbawieniem a przynależnością do kościoła. Kiedy wierzę w Jezusa, jestem z nim połączony i z każdym innym członkiem jego ciała. To dzieło boskie i ludzkie.

Zarówno głowa, jak i części ciała współpracują, aby produkować wzrost. O tak, nawet nasza praca obejmuje Jego pracę. Poprzez nas dążymy Jego mocą i zmagamy się Jego siłą.

Kolosan 1, ostatni werset, i on otrzymuje chwałę, z pewnością. Ale my jesteśmy w to zaangażowani. Efezjan 4:12, 4:16, Kolosan 2:19. Wniosek.

Gdybym miał podsumować najbardziej podstawowe przesłanie obrazu kościoła jako ciała Chrystusa, byłyby to te dwa punkty. Numer jeden to supremacja Chrystusa. On jest głową ciała, głową ciała kościoła i on sam jest jego zbawicielem.

Efezjan 5:23. Chrystus, wybitny w stworzeniu i odkupieniu, jest zmartwychwstałym, źródłem wiecznego życia dla swojego kościoła. Kolosan 1:18. Po drugie, Herman Ritterbaugh mówi tak dobrze, cytuję, najbardziej typowy opis kościoła u Pawła to opis ciała Chrystusa. Opisuje chrystologiczny sposób istnienia kościoła jako ludu Bożego. Mówi o szczególnej więzi z Chrystusem, którą kościół ma jako lud Boży.

Drugim obrazem jest świątynia. Kościół jest świątynią Boga, świątynią Ducha Świętego. Można to znaleźć w następujących miejscach: 1 Koryntian 3:16-17, 6:19-20, 2 Koryntian 6:16, Efezjan 2:19-22. Pierwszy punkt, i przyznaję, że mnie to nauczyło, nie zdawałem sobie z tego sprawy, byłem tak zaznajomiony z tym obrazem świątyni i tak bardzo uważałem za oczywiste, że ciała wierzących są świątyniami Ducha Świętego, że przegapiłem punkt, który Ciampa i Rosner słusznie nazywają zuchwałością. Podkreślają tę koncepcję na tle wspaniałości i wielkości świątyni Salomona. Cytat, nie powinniśmy przegapić zuchwałości, jeśli nie oczywistej niedorzeczności, twierdzenia Pawła, że pierwsi chrześcijanie byli małą żydowską sektą.

Według Pawła, rozwiązaniem świątyni Salomona nie był powrót z wygnania ani budowa świątyni Heroda, ale istnienie małej grupy kłótliwych ludzi w Koryncie, głównie pogańskich wierzących w zamordowanego Mesjasza Izraela. Wy sami jesteście świątynią Boga, 1 Koryntian 3:16-17. To zuchwałe stwierdzenie i nie powinniśmy przegapić tła Starego Testamentu na tle chwały świątyni Salomona. Ci wierzący, ci popieprzeni chrześcijanie z Koryntu, mamy nadzieję, że większość z nich to chrześcijanie, są świątynią Boga i to jest dokładnie to, co mówi Paweł.

I pamiętajcie, że to, co czyni świątynię świątynią, to obecność Boga, lub w tym przypadku, żywego i prawdziwego Boga. Duch Święty łączy wierzących w Chrystusie. Cytat, w Nim, w Chrystusie, jesteście również budowani razem na mieszkanie dla Boga przez Ducha, Efezjan 2:22. Cytat, powszechna obecność wizerunków bóstw w grecko-rzymskich świątyniach uczyniłaby tę zasadę bardziej żywą dla czytelników z pierwszego wieku niż dla amerykańskich czytelników z XXI wieku.

Nadal cytując, obraz boga lub bogini, małe g, zwykle dominował w świątyni albo pod względem wielkości, albo liczby bożków, albo obu. Paweł oświadcza, że sama osoba Ducha Świętego Boga, przez równość rozumowania, stoi w stosunku do całości cielesnego, codziennego życia wierzącego w tej samej relacji wpływu i kształtowania tożsamości, co wizerunki bóstw w tych pogańskich świątyniach. Tony Thistleton, Pierwszy list do Koryntian, New International Greek Testament Commentary, i jak można się spodziewać, jest erudycyjny.

Nie polecałbym tego początkującym, ale dla zaawansowanych uczniów Thistleton jest tak rozważny. Korporacyjność. Rzeczywiście, cytuję, obecność Boga stanowi status świątyni Jego ludu, a bez niej nie są oni żadną świątynią, jak ponownie oświadcza Thistleton.

Z pewnością obraz świątyni jest korporacyjny. W istocie, w 1 Piotra 2, w tym miejscu Piotr nazywa wierzących żywym kamieniem, więc nawet ten obraz mógłby być użyty do mówienia o indywidualności. Ale Piotr szybko dodaje, że żywe kamienie są wbudowywane w świątynię, w której Bóg jest czczony w Jego Synu przez Ducha.

Zakończenie obrazu świątyni u Pawła dla zjednoczenia z Chrystusem. Paweł wykorzystuje obraz budynku ukośnego świątyni na wiele sposobów. Używa go raz bezpośrednio, Efezjan 2:19-22, i trzy razy pośrednio, 1 Koryntian 3:16, 17, 6:19, 20, 2 Koryntian 6:16, aby przedstawić lud Boży odważnie zastępujący bosko zleconą, wspaniałą świątynię króla Salomona.

Chrześcijanie są świątynią Boga. Duch Święty buduje tę żywą świątynię i zajmuje w niej miejsce Boga. Obecność Boga jest tym, co czyni świątynię świątynią, chociaż mieszka On w swoim ludzie indywidualnie, i nie mam zamiaru tego umniejszać.

To chwalebna prawda. Nacisk w obrazach świątyni położony jest na Jego zamieszkanie w nich wspólnotowo jako świątynia Boga. Paweł przedstawia tę świątynię złożoną ze świętych ludzi Boga, Jego świętych, gdzie Trójca jest czczona, jakby była budowana na naszych oczach.

Efezjan 2 i werset 22. Małżeństwo. Paweł maluje obraz Chrystusa i Jego kościoła jako pana młodego i panny młodej w trzech fragmentach.

1 List do Koryntian 6:15-20. 2 List do Koryntian 11:1-5. List do Efezjan 5:22-32. Przyjrzyjmy się im pokrótce.

1 Koryntian 6:15-20. Najbardziej intymny obraz zjednoczenia z Chrystusem, związek małżeński męża i żony, pojawia się w tych trzech fragmentach. I ten, 1 Koryntian 6:15-20, jest najbardziej intymnym z tych fragmentów, ponieważ dotyczy ludzkiego ciała i związku seksualnego.

Paweł gani niektórych mężczyzn w zborze w Koryncie, którzy używali argumentów teologicznych, aby bronić swojego używania, to jest właściwe słowo, prostytutek świątynnych. Jako ludzie Ducha, twierdzą, że używanie ich ciał jest punktem chrześcijańskiej wolności. Zauważ radykalną dychotomię w ich myślach między Duchem Świętym a ludzkim ciałem.

Znacznie bardziej grecki niż chrześcijański. Biblijny. Obrażony apostoł, to jest właściwe słowo, trzykrotnie odwołuje się do idei unii.

Po pierwsze, Paweł argumentuje, że od stworzenia Bóg postanowił, że dwójka, Adam i Ewa, staną się jednym ciałem. 2 Koryntian 6:16, cytując Księgę Rodzaju 2:24. Pierwsza para ustala wzór ludzkiego życia.

Bóg chce, aby mężczyźni i kobiety zawierali związki małżeńskie i w ramach małżeństwa cieszyli się wyłącznym stosunkiem seksualnym. Po drugie, wbrew tej wyłączności, Paweł odnosi się do innego związku. Cytat: czyż nie wiecie, że ten, kto łączy się z prostytutką, staje się z nią jednym ciałem? 1 Koryntian 6, 16, dla mężczyzn z Koryntu uprawianie seksu z prostytutkami narusza jedność i trwałość, które Bóg przeznaczył dla małżeństwa.

Paweł oferuje kościołowi potrzebującemu jego przesłania wysokie spojrzenie na ciało i jego zachowanie. Amerykański kościół XXI wieku i kościół na całym świecie potrzebują tego samego przesłania. Stosunek seksualny z prostytutkami nie jest zatem nieistotny, jak twierdzili niektórzy mężczyźni z Koryntu.

Potężna emocjonalna, psychologiczna i fizyczna jedność seksu jest zarezerwowana dla tych, którzy zobowiązali się do dożywotniej wierności sobie nawzajem. Po trzecie, stosunki seksualne z prostytutką nie tylko naruszają obrzęd małżeński Stwórcy, Champa i Rosner twierdzą, że naruszają również duchowe małżeństwo wierzącego z Chrystusem. Cytat: Księga Rodzaju 2:24 zwraca uwagę na duchowe małżeństwo wierzącego z Chrystusem, związek, który według Pawła wymaga wierności i czystości.

Paweł podkreśla dwie wzajemnie wykluczające się alternatywy w 1 Koryntian 6:16 i 17, przyłgnięcie do prostytutki i przyłgnięcie do Pana. Tak więc tekst z Księgi Rodzaju jest używany nie tylko do udowodnienia powagi związku seksualnego z prostytutką, ale także do wprowadzenia pojęcia związku małżeńskiego wierzącego z Chrystusem. Argument Pawła jest ważny, ponieważ w wersetach 16 i 17 gromadzi trzy odwołania do związku.

Chociaż w tym fragmencie brakuje słów małżeństwo, panna młoda lub pan młody, Paweł opisuje relację między Chrystusem a swoimi jako duchowe małżeństwo. Jest to najbardziej oczywiste, gdy Paweł mówi: Ten, kto łączy się z Panem, staje się z Nim jednym duchem, co jest równoległe: „Kto łączy się z nierządnicą, staje się z nią jednym ciałem”. Obaj mówią o osobach, które są złączone i stają się jednością z tym, z którym są złączone.

Tutaj podobieństwa się kończą. W jednym przypadku ktoś łączy się z prostytutką i staje się z nią jednym ciałem. W drugim przypadku ktoś łączy się z Panem Jezusem i staje się z nim jednym duchem.

Jeśli kończy, Paweł odnosi się do Ducha Świętego i zjednoczenia z Chrystusem. A to sprawia, że zjednoczenie wierzących z prostytutkami jest jeszcze gorsze, ponieważ ciała wierzących należą do Jezusa, który je kupił. 2 Koryntian 11:1 do 5. Pozwól mi przeczytać ten tekst.

Chciałbym, abyś zniósła ze mną odrobinę głupoty. Znieś mnie, bo czuję boską zazdrość o ciebie, odkąd zaręczyłem cię z jednym mężem, aby przedstawić cię jako czystą dziewicę Chrystusowi. Ale obawiam się, że jak wąż zwiódł Ewę swoją przebiegłością, tak i twoje myśli zostaną odwiedzone od szczerego i czystego oddania Chrystusowi.

Bo jeśli ktoś przychodzi i głosi innego Jezusa niż ten, którego głosiliśmy, albo jeśli otrzymujecie innego ducha niż ten, którego otrzymaliście, albo jeśli przyjmujecie inną ewangelię niż tę, którą przyjęliście, to znosicie to dość chętnie. Zaiste, uważam, że nie jestem w niczym gorszy od tych super-apostołów. Paweł bronił swojej apostoelskiej posługi przed wrogami.

Dlaczego musi poświęcać na to tyle czasu? Ironicznie, prosi Koryntian, aby znieśli odrobinę głupoty z jego strony w wersecie 1. Jego przemowa jest ironiczna. Oni tolerują ją wystarczająco chętnie, gdy ci super-apostołowie głoszą inną ewangelię niż jego, wersety 4 i 5. Tak, Paweł jest wkurzony, ponieważ stawką jest ewangelia i duchowe dobro Koryntian. Paweł mówi ojcowsko, jako ten, który zaręczył ich z jednym mężem, nawet Chrystusem, werset 2. Ważne są kontekst biblijny, kulturowy i historyczny.

Według starożytnej kultury Wschodu rolą ojca jest obiecanie córce małżeństwa z potencjalnym mężem. Ponadto ojciec przyjmuje, cytuję, odpowiedzialność za jej dziewiczą wierność narzeczonemu w okresie między zaręczynami a ślubem. Drugi List Paula Barnetta do Koryntian to kolejny bardzo dobry komentarz.

Podobnie Paweł, ich duchowy ojciec, pragnie przedstawić Koryntian w czystości Jezusowi w dniu Jego drugiego przyjścia. W pięknym języku Paweł artykułuje zjednoczenie z Chrystusem jako małżeństwo chrześcijan, oblubienicy, z Jezusem, ich oblubieńcem. Paweł potężnie stosuje zjednoczenie z Chrystusem jako małżeństwo między wierzącymi a Chrystusem.

Apostoł obawia się, aby, cytuję, tak jak wąż zwiódł Ewę swoją przebiegłością, myśli Koryntian nie zostały odwiedzone od szczerego i czystego oddania Chrystusowi. Zamknij cytat, werset 3. Wyznający chrześcijanie muszą być wierni Jezusowi, ich narzeczonemu. Według słów Harrisa, nie może być cudzołóżnego flirtowania z fałszywą ewangelią.

To cytat. My również musimy być czujni na uwiedzenie przez oszustów, abyśmy nie popełnili duchowego cudzołóstwa. Zamiast tego mamy kochać i żyć dla naszego boskiego męża, aż przyjdzie ponownie, aby zabrać nas do domu.

Ostatni tekst pod obrazem małżeństwa to Efezjan 5:22 do 32. Jeśli 1 Koryntian 6:16 i 17 jest najbardziej intymnym fragmentem Pawła przedstawiającym zjednoczenie jako małżeństwo Chrystusa i wierzących, a 2 Koryntian 11:1 do 3 przedstawia najsilniejsze

zastosowanie, to Efezjan 5:23 do 32 jest najbardziej bezpośrednio. Po zacytowaniu Księgi Rodzaju 2:24, Paweł pisze: „Ta tajemnica dwojga stających się jednym w ludzkim małżeństwie jest głęboka, a ja mówię, że odnosi się do Chrystusa i Kościoła”.

Efezjan 5:32. Co godne uwagi, tutaj Paweł posługuje się obrazem małżeństwa między Chrystusem a jego ludem jako modelem właściwych relacji między mężem i żoną. Nie mogę ulepszyć trzech wniosków dotyczących zjednoczenia z Chrystusem, które Constantine Campbell wyciąga z tego tekstu.

Po pierwsze, małżeństwo Chrystusa i jego własnych nie zacierają różnic między nimi. Chrystus i jego oblubienica są ze sobą ściśle związani, ale metafora małżeństwa nie myli ich. Po drugie, tak jak ludzka oblubienica poddaje się swojemu kochającemu mężowi w małżeństwie, tak kościół poddaje się Chrystusowi, swojej kochającej głowie.

„Chrystus jest głową kościoła. Kościół podporządkowuje się Chrystusowi.” – wersety 23, 24.

Związek ten nie podważa panowania Chrystusa ani nie daje kościołowi pozwolenia na nieposłuszeństwo wobec swego pana. Po trzecie, cytując ponownie Campbella, małżeństwo jest przygotowywane, inicjowane i podtrzymywane przez Chrystusa, a oblubienica jest identyfikowana jako odbiorca jego opieki. Chrystus jest zbawicielem ciała, 5:23 Efezjan, umiłował ją i oddając za nią samego siebie, 5:25.

On ją uświęca, aby przedstawić ją sobie bez skazy, 26 i 27. On podtrzymuje ją poprzez opiekę i zaopatrzenie, werset 29. Co więcej, wszystko to rzuca światło na cudowną łaskę Boga okazaną Jego oblubienicy.

Kościół nie jest właścicielem miłości Chrystusa. Jest całkowicie beneficjentem zalotników w jej kierunku. Rozpocznijmy następny wykład od podsumowania sedna tej metafory zjednoczenia z Chrystusem jako małżeństwa.

To jest dr Robert Peterson i jego nauka o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 17, Zjednoczenie z Chrystusem w Pawle, Bycie w Ojcu i Synu, Udział w narracji Jezusa, Obrazy i Tematy, Ciało, Świątynia i Małżeństwo.